

mestno ženstvo nogavic niti ne pozna, moškimi pa je ovratnica španska vas. Po zasedbi je opaziti, kako so začeli Černovičani opuščati ovratnice, da bi zgledali bolj preprosto ter po rusko. Zanimivo je tudi to, da je sovjetska oblast pozvala prebivalstvo, naj ne nosi poleti usnjatih čevljev, ampak lesene cikle, ker usnjato obuvalo nujno potrebuje vojaštvo. Bukovinski kmet se bo moral odvaditi opank iz usnja.

Koj po vkorakanju rdečih čet v Bukovino in po prevzemu oblasti je bil velik del prejšnjih uradnikov aretiran, predvsem pa predstavniki romunske policije.

Za uradniki so prišli na vrsto veleposestniki in za temi vsi boljši bukovinski kmetje.

Ker so zaporji povsod prenapolnjeni, čeprav so bili od Rusov izpuščeni vsi prejšnji kaznjenci, zapirajo sedaj aretirane v železniške vagone, in sicer po 30 ljudi v enega. Ko je vagon poln, ga skrbno zaklenejo in se odpelje v neznano smer. Čez nekaj časa se zopet povrne na glavni kolodvor v Černovice le s prav neznatnim delom aretiranih. Kje so pa ostali drugi, doslej ni bilo mogoče dognati. Vsak, kateri se zanima za usodo izginulih, zapade nevarnosti, da tudi njega zaprejo v železniški vagon in ga odpeljejo. Samo žena lahko vpraša po zaprtem možu in z njo se sovjetski uradniki celo prijazno razgovarjajo. Nobena od teh žen in mater pa doslej ni zvedela, zakaj je bil njen mož zaprt v vagon in kam so ga odpeljali.

Bukovinsko prebivalstvo neznosno trpi radi ovadstva.

Doslej je bilo pod sovjetsko vlado še zelo malo ljudi zaposlenih. Pretežna večina Bukovinčanov je brezposelna. Sovjeti pa neprestano zagotavljajo, da bodo vsi dobili delo.

Doslej še ni bil nameščen niti en nov uradnik, kateri ne obvlada ruskega uradnega jezika. Pa tudi stari in v službah puščeni uradniki se morajo v najkrajšem času naučiti rusčine, ker sicer jih bodo napodili.

Vse se čudi dejstvu, da izplačuje sovjetska oblast pokojnine v isti izmeri, kakor pod Romunijo. Pokojnine pa za nove razmere nikakor niso zadostne, ker se je s sovjetsko zasedbo prikazala tudi draginja.

V nekdanji jubilejni Franc Jožefovi vojašnici so uredili nekake ljudske kuhinje. Po cele ure čakajo dolge vrste revežev in meščanov, ki so čez noč zgubili vse dohodke ter premoženje, preden jim usujejo v skodelice nekaj tople hrane.

Starejši Černovičani so zelo začudeni, da sovjetska oblast ni zasegla niti enega od večjih mestnih stanovanj, četudi so nekatera zelo razsežna. Nikdo se doslej ni dotaknil pohištva onih meščanov, ki so pobegnili pred Rusi. Tudi

do kakih plenitev ni došlo. Vse je prepričano, da se bo sigurno v tem oziru nenadoma zgodilo nekaj čisto nepričakovane.

Prazna stanovanja so namreč koj po vkorakanju sovjetskih čet zapečatili in jih bodo najbrž nakazali ruskim častnikom ter uradnikom.

Na dnevnem redu so nočni pobegi preko nove rusko-romunske meje. Mestni ljudje se pustijo s kmečkimi vozovi prepeljati v bližino meje. V temnih nočeh se odpravijo peš preko bukovih gozdov in se javijo pri prvi romunski oblasti. Romuni pošljejo vsakega pobelega juda takoj zopet nazaj. Rusi dovolijo vsakemu povratek v severno Bukovino, kateri je

CROATIA BATERIJE

žepne anodne-ogrevače, izdeluje samo domača tvornica

CROATIA

tovarna baterij

JOSIP PASPA,
Zagreb, Koturaška 69.

bil tamkaj rojen, četudi je prebival doslej kje drugje. Slednje velja brez izjeme za vse narodnosti.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Podpolkovnik g. Davorin Žunkovič umrl. V Ptujju so pokopali 20. septembra ob veliki udeležbi g. Davorina Žunkoviča, upokojenega podpolkovnika. Rajni je bil navdušen ter neustrašen Slovenec v častniškem stanu, kjer je bilo nevarno poudarjati slovensko prepričanje ter zavednost. Mnogo je pisal znanstvenega o starih Slovanih. Po prevratu je bil nekaj časa poveljnik mariborske kadetnice. Pokoj je preživel v Mariboru in zadnja leta pa v Ptujju. Dosegel je visoko starost 81 let. Pred par leti je še rad dopisoval v »Slov. gospodarja«. Zavednemu slovenskemu častniku ostani ohranjen časten ter hvaležen spomin, preostalim sorodnikom pa naše iskreno sožalje!

min, preostalim sorodnikom pa naše iskreno sožalje!

Smrtna kosa v Murski Soboti. Prejšnji teden je smrt pretrgala nit življenja kamnoseškemu mojstru Jožefu Močniku, ki je že nekaj časa bolehal. Dočakal je starost 56 let. — Nekaj dni pozneje pa je umrla tudi učiteljica Helena Feher, ki je nad 40 let poučevala po naših krajih, zato so jo zelo cenili in spoštovali. Dočakala je lepo starost 79 let. Oba pokojnika sta imela precej znancev in prijateljev, zato se je njihov pogreb udeležilo mnogo ljudi. Bog jima daj nebesa!

Načrti z neobdelano zemljo v Franciji

Načrt z neobdelano zemljo

Francoska Petainova vlada si je stavila med drugim tudi kot eden najvažnejših ciljev: velik del francoskega naroda popeljati iz mest nazaj na deželo. Ob priliki omenka te važne naloge moramo še beležiti, da je danes v Franciji sedem milijonov hektarov neobdelane zemlje. To znaša dvakratni obseg Nizozemske in poldrugokratni švice.

Pomanjkanje kmečkega življa

Četudi Franciji nikakor ne manjka zemlje, pa ji primanjkuje zelo mnogo kmetov. V nobeni evropski državi se ni beg z dežele tako usodepolno razpasel kakor ravno na Francoskem. Zakonodajci, kateri so prevzeli krmilo države po vojnem porazu, hočejo poskusiti, da bi beg z dežele zajezili in da bi te begunce popeljali nazaj na kmetije. Predvsem bodo spremenili zakon o podedovanju, kateri je še

Vaš сосед nima nobenega časopisa. Kaj boste storili?

iz Napoleonovih časov. Sin, ki je določen za gospodarja in je ves čas delal doma, deduje po smrti staršev enakomerno z drugimi dediči. To pa vodi v tolikerih primerih do razkosa kmetij.

Pogubonosni 40 urni delovni teden

Najslabše je vplival na francosko kmečko gospodarstvo od socialdemokratskega voditelja in ministrskega predsednika Leona Bluma vpeljeni 40 urni tedenski delovni čas. Zelo veliko je bilo število kmečkih sinov ter hlapcev, kateri se niso mogli še nadalje zoperstavljati mestni privlačnosti, ko so slišali, da je treba pravemu Francozu le 40 ur dela tedensko, in pri tem malenkostnem trudu so visoke plače in sta sobota ter nedelja praznika.

Izgin manjših posestev in padec prebivalstva
Od leta 1892. do 1926. je izginilo v Franciji 1.700.000 malih ter srednjih kmečkih domačij. V mnogih primerih izbris malih kmetij ni imel kvarnih posledic. Večkrat je dovedel nakup manjših posestev do zaokroženja sosednjih večjih gruntov. Kljub temu pa ni znak zdravega poljedelskega razvoja, da je padlo v

ki jo sestavljajo velika oklopnica »Pariška komuna«, štiri križarke od 6000–8000 ton, ena matična ladja za letala, dve torpedovki, 30 podmornic, 12 manjših ladij in 60 torpednih čolnov. — Turško brodovje ima na istem morju oklopnico »Javuz«, dve križarki po 4000 ton (razen teh sta še dve v gradnji), osem torpedovk in 17 podmornic. — Romunija ima samo dva rušilca (dva sta v gradnji), precej močno pa je njeno donavsko brodovje, ki more v potrebi operirati tudi na Črnem morju. — Bolgarija ima štiri patrolne ladje in dve manjši torpedovki.

Tudi kralj se mora legitimirati. Londonski listi poročajo, da je kralj Jurij te dni ponoči obiskal neko tovarno strelišča. Spremljal ga je mi-

sta bila tako prevzeta od ganjenja, da dolgo nista našla besede. Šele čez nekaj časa je rekel on:

»Tilka, ali mi moreš odpustiti? Toliko hudega sem ti prizadejal.«

»Več ko preveč si za to trpel,« mu je odgovorila; jaz ti nimam kaj odpustiti.«

»Tilka, ti si angel, toliko dobrote si nisem zaslužil. Dokler bom živ, bom tvoj dolžnik.«

»Na to ne bova več mislila. Vse bo spet, kakor je bilo nekdanj.«

»To ne more več biti. Jaz sem berač, ti pa si bogata. Eno veselje le imam: da so Ledine tvoje.«

»Kar je moje, je tudi tvoje. Četudi je grunt name napisan, gospodar boš ti.«

»Ne, ne! Vesel sem, če smem ostati pri tebi ko tvoj zadnji hlapec.«

»Za božjo voljo, Jurij, ne govori tako! Saj niti več ne, kako te imam rada.«

»Jaz tebe! Kako sem hrepenel po tebi!«

»Tvoje pismo sem žal šele davi dobila. Jutri sem hotela k tebi v Celovec. Povej, kako si se rešil!«

»Včeraj popoldne sem moral iznenada na zaslivanje. Ko sem obširno razložil, kako sem zabredel v dolgove, ne da bi bil kdaj koli hotel koga goljufati, so mi gospodje rekli, da si ti za vse moje dolgove prevzela poročstvo in da ni več vzroka, da bi me še držali, ker so vsi moji upniki kriti.«

Pri zadnjih besedah se je mož po vsem životu tresel.

»Jurij, Jurij, kaj pa ti je?« se je žena prestrašila.

»Nič, nič. Zmeraj se me trese kakor v mrzlici, če se spomnim, kako mi je bilo... Ta nenadni preobrat — ta sreča — tvoja dobrota — Tilka!«

»Ti ubogi, ljubi Jurij!« se je jokala.

Šele čez nekaj časa sta se oba toliko pomirila, da sta si mogla povedati, kako se jima je godilo, kar sta bila ločena. Več ko eno uro je pripovedovala ona.

»Revček!« se je tedaj spomnila žena. »Kaka sem! Govorim in govorim in pozabim na večerjo zate. Gotovo si lačen po dolgi vožnji.«

»Ne. Bil sem ves popoldne pri Dobrovnikovi Trezki v Kapli in sem se zvečer le ta kratki kos od Kaple sem do Podklanca pripeljal.«

»Nekaj pa moraš večerjati. Pojdi, greva v kuhinjo, da bova skupaj! Ti bom kaj dobrega napravila.«

»Hvala ti, Tilka, jesti danes ne morem več. Sem moral pri Trezki v Kapli večerjati. Trezika je dobra, zvesta duša.«

»Ali veš, da se bosta z doktorjem Silanom vzela?«

»Da, pravila mi je. V štirih tednih že bo poroka. Ta dva bosta srečna. Trezika bo dobila dobrega moža.«

»Jaz pa sem že danes dobila dobrega moža,« je rekla Tilka veselo. »Srečna sem ko na dan najine poroke. Nič več ne sme najine sreče kaliti.«